

Kotász Zoltán

DR. K. MONOLÓGJA

Nem fogsz meghalni ripsz-ropsz gondolatra.
 Nem lesz tenyér, mely rendelésre üt, odaken
 féltett ablakodra - s ha lenne is! Elmúlni
 folyamat, cihelődés, torkodban gombócos
 beutalóval: rágod a madzagon előre magad,
 hányingeredről viccet mesélsz - s vékonyádra
 pántot, hevedert szorítasz (a puffadtság
 zavaró, szalonképtelen jelenség). Szünet-
 re bázíroz csinos nyugalmad; szíved szerint
 a folyosón élnél, lépcsőház, kerengő,
 hosszú várószoba, K-nak kedves terek,
 neutrális pálya. (Széles ablaksor, védett
 kitekintés, ülsz vagy ácsorogsz, készülsz,
 lelohadsz; semmi sincs, mi váratlan kólint.)
 Imádkozni - vallod -, ma már csak a W.C.-n
 nyílik alkalom. Benyitsz, és folytában:
 „éberség”, dűnnyögöd: „türelem, alázat...”
 Aztán a mosdónál: „ELEGEM VAN, AZ ISTEN
 BASSZA MEG”! Nyálcsepp csattan az ártatlan
 foncsorra, hamar a zsebkendőt, előrántod,
 itatsz; nem látta meg senki (süketek és
 vakok). „Minden helyzetet primán megoldok!”
 Visszapántolsz tehát, s utána csendben
 tisztálkodnál még - a szünet azonban
 galádul vágatva máris végetért... Az
 előadás tart; te következel, szikáron
 és halkán, latolgatva szólsz, hisz' finom
 a kultúra, bölcs a közönség, s jelen
 a média... „Túléltem?” Kurta méla rajta
 (véryomás-szint apad, lélektér derül)
 Döngő toppantás. „Stabilizáltam! Igen!
 Társadalmi helyzetem egyre helyzetibb!
 Jelen voltam, a kutya mindenségit!”
 Dönög a talp, döng a mindenség... Lecsúsz-
 va fél métert elérted a támlát; elérte
 a lábad. Diófa ágytámla. Erre
 ébredtél. „Mi volt ez? Istenem...” Talán
 a vacsora. Talán a... talán. Padlóra
 csúszott, le, a takaró. Botorkálsz
 bűdösen a mellékhelyiség felé - ablakon
 túlra vetül pillantásod... Éj. Villanyt,
 katt, fel. Émelygés és remény:
 éltet a bélsár, üthet a tenyér. Oda-
 piszkítasz; nyomorék leszel.
 Korántsem hullá.